

NÁŠ v MANŽEL v JO JAKEMAN

motto

thriller

KAM AŽ
BYSTE ZAŠLY,
ABYSTE SE
POMSTILY SVÉMU
BÝVALÉMU?

Náš manžel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jo Jakeman
Náš manžel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NÁŠ MANŽEL

JO JAKEMAN

Praha 2019

Přeložila Lucie Libovická

Jamesovi

*Hole a kamení mě možná poraní,
posměch však s nadávkou mi ublížit nemohou.*

Staré přísloví

PRVNÍ KAPITOLA

Den Phillipova pohřbu

Čekala jsem, že se budu cítit volná, že se mi uleví, ale když se zatahla opo-
na za saténem vyloženou rakví Phillipa Rochestera, jediné, co jsem cítila,
byla nevolnost. Bylo mi špatně od žaludku.

Naomi sedí v první řadě, neklidně sebou šije, když si za jejími zády
špitají smuteční hosté. Pod očima má slzami zvrásnělou kůži tam, kde si
pramínky pláčem roztekly řasenky našly cestu přes popraskanou masku
přetvářky. Ráda bych věděla, proč vlastně brečí; po tom všem, co napáchal,
jsem si jistá, že neoplakává *jeho*.

Vikář ve své řeči promlouval o muži, který se Phillipovi, jak jsem ho
znala já, podobal tak málo, že jsem i já téměř uronila slzu. Je čas na lži
a pokrytectví, nikoli na pravdivé postřehy.

Pohrávám si levým palcem se snubním prstenem. Ten zasnubní jsem
nedostala. „*To je moc nápadné, příliš okázalé, Immie. To se k dívce jako ty
nehodí.*“ Od té doby, co mě Phillip opustil, uplynulo pět set čtyřicet osm
dní. Víím, že bych měla ten prsten sundat, ale ani spousta mýdla mě nedo-
káže od tohoto okovu osvobodit. Během let manželského zneužívání mi
zesílily ruce, pas, ale i srdce.

Sedím pět řad za Naomi, na sedadle nejbliž u zdi, jak se sluší pro bývalou
manželku. I když, když se to vezme kolem a kolem, nejsem vlastně vdova
po něm pořád já? Rozvod jsme nestihli dotáhnout do konce. Papíry ještě
leží na příborníku, spolu s nezaplacenými účty a projevy soustrasti. To je
směšné. Já a vdova.

Někdo by možná mohl namítnout, že bych tu vlastně ani neměla být.
Přátelé z mého minulého života se snaží na mě necivět, ale nemohou si
pomoci. Když na sebe naše pohledy narazí, rozpačitě mi pokynou, je to své-

ho druhu omluva, a pak mrknou na hodinky, páni, to už je hodin, a peláší ke dveřím kaple. Nikdo z nich se mi neozval, když mě Phillip vyměnil za mladší model. Odešli s ním do jeho nového života, stejně jako céděčka Bruce Springsteena a kávovar.

Po boku mi sedí matka, střídavě nesouhlasně pomlaskává a vzdychá, neví, jestli má být nabroušená, nebo smutná. Slíbila, že během mše nepromluví, a přestože je ta snaha pro ni téměř zničující, drží slovo. Očima mi propaluje díry do spánků. Víím, že se jí zanedlouho začnou hýbat nozdry, jako vždycky, když je nespokojená. Matka má tendenci se vyjadřovat spíš očima než ústy a já lituju, že jsem jí neřekla, ať je taky zavře.

Neshodly jsme se na tom, zda se má Alistair zúčastnit otcova pohřbu, nebo ne. Ona říká, že v šesti letech je na to ještě moc malý. Já zastávám názor, že by tu měl být a říct otci poslední sbohem, aby se učinilo zadost předstírání, že nám Phillip bude chybět. Matka vyhrála. Do některých bitev ani nemá cenu se pouštět. Místo toho jsme napsali vzkazy a vypustili je s balonky naplněnými heliem k obloze. Stoupaly vzhůru, ještě výš, a byly pryč. Ahoj, pá, táto. Shnij v pekle, Phillipe.

V přední části krematoria je jen jednoduchá květinová výzdoba a z neviditelného zdroje hraje trubka Pachelbelův kánon. Všechno je pečlivě přichystáno, aby se vybělila černota smrti a stěny vydezinfikovaly proti pachu rozkladu. Něco jako chleba nebo jablko k neutralizaci chuti, chcete-li, mezi smrtí a smuteční slavností. Naomi zarezervovala salonek u Starého zvonu, ale já tam nepůjdu pro případ, že by mi sherry uvolnilo rty a já se smála tak, jak by mě nikdo na pohřbu neměl vidět.

Jakmile nás míjí smuteční procesí, vycházíme ze své řady s programem obřadu v ruce. Phillip vypadá na fotografii před oponou jako groteskně se šklebící přízrak. Vyfotografovali ho takhle, než ho povýšili do Oddělení kriminálního vyšetřování. Nejméně před deseti lety. Kdysi jsem si myslela, že mu to v té uniformě náramně sluší.

Matka stojí v zástupu, aby projevila Naomi soustrast. Mluví s ní jen kratince, protože o ní nemá valné mínění. Má nejlepší přítelkyně, Rachel, hovoří s detektivem konstáblem Chrisem Millerem. Přes ramena má přehozený velký červený šátek. Odmítla se odít do černého. Jak správně po-

ukázala, černá barva je známkou respektu. Oba, ona a Chris, o Phillipovi smýšleli stejně. Doufala jsem, že to bude Chris, kdo povede vyšetřování příčin Phillipovy smrti, ale jeho případ předali někomu ze vzdálenějšího okrsku. Nezúčastněnému. Nestrannému.

Jsem si vědoma, že Ruby stojí za mnou, i když se snažím s ní nenavazovat oční kontakt. Má na sobě pytlovité průsvitné šaty, purpurové jak čerstvá modřina, nejtmaší oděv, jaký má v šatníku. Je to poprvé, co ji vidím v botách. Obvykle chodí bosa, někdy v sešlapaných žabkách; je na každém, aby si udělal názor, jestli je to úlitba obřadním zvyklostem, nebo jestli v nich hodlá tančit na Phillipově hrobu. Sedí v poslední řadě, tak daleko od rakve, jak to jen jde, a vyrovnává se se stavem *předbývalé* manželky. První paní Rochesterová, žena, se kterou jsme byly Naomi i já srovnávány, si přidržuje pod nosem sněhobílý kapesníček, voničku, která ji chrání, aby se nenakazila žalem.

Vstávám a razím si cestu mezi přítomnými, kteří si pořádkem pod očima a potřásají si rukama, a konečně cítím slunce na tváři a vůni čerstvě posečené trávy. Mžourám v náhlé sluneční záři a zrádná slza mi ukápně z oka.

Někdo, koho neznám, se dotýká studenou rukou mého lokte a dává mi najevo: *Já vím, jak se cítíte*, ale jak by to mohl vědět? Jen tři z přítomných – Naomi, Ruby a já – víme, jak uspokojující pocit to je, vědět, že Phillip Rochester dostal smrt, jakou si zasloužil.

DRUHÁ KAPITOLA

22 dny před pohřbem

Stodola je jeden z těch staronových domů, jednoposchodových, kterým se ale neříká bungalov. Velké cihly v barvě písku a malá tmavá okna s rámy nalakovanými levnou tmavě zelenou barvou dávají jasně najevo, že historie zas jednou dostala na frak. Všechno je narychlo opraveno a vylepšeno, zdrojem co největší autentičnosti jsou aukční síně, ale i sběrné dvory. Staré přestavěné tak, aby vypadalo jako nové, nové postavené tak, aby vypadalo jako staré.

Dodnes jsem do Stodoly nev kročila. Bylo to k smíchu, že původní stodoly přestavěli na *žádoucí rezidence*, a ne na útulky pro zvířata. Farmáři si museli namastit kapsy, když prodali rozpadlé kůlny a chlívký se stavebním povolením, a já jsem si nedokázala představit příhodnější obydlí pro Phillipa a jeho mladinkou jalovičku.

Zmáčkla jsem domovní zvonek a čekala, zatímco se ozvěna drnčení rozléhala v hale. Upravila jsem si brnění: kabelku jsem zvedla před prsa, kožené rukavice jsem si natáhla až nad zápěstí a šátek jsem měla omotaný kolem krku jako stuhy na májce.

Nebylo pro mě lehké navštívit Phillipa v jeho novém životě, v jeho novém domě s jeho novou přítelkyní, ale nepodnikala jsem to kvůli sobě. Děkala jsem to kvůli Alistairovi.

Dohodli jsme se, že se k celé té situaci postavíme jako dospělí. Civilizovaně. Kvůli našemu synovi. Avšak k dovršení rozvodu ještě zbývalo dořešit jednu maličkost, k níž ani jeden z nás nehodlal přistupovat moc velkoryse.

Papírově si máme všechno přátelsky a spravedlivě rozdělit na polovinu.
V dobrém i ve zlém.

V bohatství i v chudobě.

V nemoci i ve zdraví.

Kdyby to záleželo jen na Phillipovi, dostala bych zlé, chudobu a nemoc, zatímco jemu by připadlo to ostatní. Má právnička mi vysvětlila, že z tahání po soudech by ani jeden z nás nic moc nezískal. Namítla jsem, že pokud Phillipovi o něco jde, tak stejně nemám šanci vyhrát.

Alistair netrpěl, když od nás jeho otec odešel. Popravdě řečeno mu mohlo i připadat, že se nám od té doby žije lépe. Se zatatými pěstmi a falešnými úsměvy jsme to zařídili tím způsobem, že ho každý budeme mít ob víkend. Jenže v poslední době chtěl Phillip víc, než já jsem chtěla poskytnout. Víc rodinného času mého syna s otcem a ženou, která jeho rodinou nebyla; aby Alistair víckrát přespál tam, kde se toho nikdy moc nenaspalo. Čím víc Phillip požadoval, tím méně jsem já byla ochotná dát.

Když mi Phillip nebral telefon a dopisy mé právničky ignoroval, souhlasila jsem, že si s ním promluví. Ale až do této chvíle, kdy už jsem stála před Stodolou a den se překláněl v noc, jsem si ještě nepromyslela, co s ním vlastně budu řešit.

Natáhla jsem prst v kožené rukavici, že ho znovu přitisknu na zvonek, když jsem uslyšela, že se někde uvnitř otvírají dveře. Přibližují se kroky.

Jeho přítelkyně otevřela dveře, na sobě neměla skoro nic. Snažila se vydávat pruh džínoviny za sukénku, pokusila se ho stáhnout přes hýždě, a já jsem si řekla, jak vysoké asi mají účty za topení. Složila si ruce pod prsy a se sotva patrným přidrhlým úsměškem v koutcích úst se opřela o zárubeň.

Dlouhé zrzavé vlasy neměly přirozenou barvu, ale podle mého názoru jí k bleďé pokožce a hnědým očím docela slušely. Byla jsem uchválena jejími řasami: hustými a dlouhými. Jsou pravé? Nebo umělé? Při pohledu na tuto děvku mě napadala řada otázek tohoto druhu. Třeba pokud šlo o prsa.

„Imogen. Jaký milý překvapení,“ hlesla dívka.

Měla by si dát víc pozor, jak se tváří, než promluví, protože obličej ji prozradil.

„Ahoj, Naomi. Je tady?“ zeptala jsem se.

„Ne, ještě se nevrátil.“

„Mohu jít dovnitř a počkat?“

„Víš, že máte přijít?“

Netrpělivě jsme jedna druhou pozorovaly a čekaly: ona čekala, až zmizím, a já jsem čekala, že se začne chovat podle zásad slušného chování, ačkoli *mně* zásady slušného chování zabránily jí to říct.

„No tak podte dovnitř, ale koukejte si zout boty.“

Mluvila s podivným, těžko zařaditelným nosovým huhňáním, které napovídalo, že pochází snad z nějaké ovčí farmy v Derbyshiru. Možná proto se cítila ve Stodole jako doma.

Ze zdvořilosti jsem jí pochválila, že to má doma hezké, ale v podstatě jsem nemusela lhát. Dům voněl bíle: vanilkou a liliemi a ložním prádlem bělícím se na slunci. Všechno bylo smetanové nebo světle šedé, navozovalo to pocit, že prolétáváte nízko položeným oblakem. *Pozor na turbulence*, pomyslela jsem si. Prudce otočila hlavu, aby se na mě podívala, a já se lekla, že jsem svou myšlenku vyslovila nahlas, což by bylo dost nepatřičné.

„Máte to tu opravdu krásné,“ napravila jsem to honem. „Moc krásné.“

Počkala, až si rozepnu boty. Všimla jsem si, že zaregistrovala, že mám každou ponožku jinou, a hned vypadala, jako by vyrostla o pět centimetrů, když to viděla. Naježila jsem se, připadala jsem si vedle ní, která měla nalakované nehty a oči namalované řasenkou, ošuntělá a neudržovaná.

„Ta renovace byla zatracená noční můra. Ty prkna,“ ukázala nám nad hlavy na obnažené trámy krovu, „jsou původní prkna z místního vopatství. Počítali, že je využijou na stavbu farmy, když vopatství vyhořelo. Vydali příkaz, že se musej zachránit. Museli jsme získat speciální povolení, abysme to tady mohli otevřít až nahoru, a i pak jsme si museli dávat sakra bacha, co jsme tu vytvářeli.“

Mluvila s hranou podrážděnosti, která neladila s její hrdostí na svůj domov.

„Vážně?“ protáhla jsem. „Tolik povyku kolem použitého dřeva.“

Stáhla jsem si rukavice a odmotala šátek, složila jsem je a nacpala do tašky po vzoru Mary Poppins, kde se ztratily mezi použitými kapesníky, starými účtenkami a kartičkami s Pokémony.

I kdyby nebyla Naomi o víkendech nevlastní mámou mého syna a ani kdyby nebyla o polovinu mladší než já a nevážila jen polovinu toho, co

já, stejně bych ji nemohla mít ráda. Lidé, kteří nevěděli, jaký Phillip je, se domnívali, že žárlím. Když jsem si na něj stěžovala, pomysleli si, že jsem zahořklá, poněvadž mě odhodil kvůli mladší ženě; a kdybych byla na jejich místě, nejspíš bych si to myslela taky. Neznala jsem Naomi, ani jsem se nesnažila najít si čas, abych ji poznala. Stejně bude brzy pryč. Z mého pohledu byla povrchní a posedlá sama sebou. Byla moc hezká na to, aby byla milá holka, tak vesmír nefunguje.

Díky Naomi si Phillip dodal glanc. Byla jeho milenka, spoluspiklenec, neonová reklama, která hlásala, že Phillip má penis ještě schopný provozu. Z hlediska vnějšího světa si Phillip znovu našel lásku, poté co mu ztroskotalo manželství. Nebo jen krátce předtím, pokud byste četli jeho esemesky, když odešel z místnosti. Já jsem byla matka samoživitelka, které už táhne na čtyřicet. Odložená. Otlučený starý kufr, který objíždí další kolečko na běžícím pásu na letišti.

„Kávu nebo čaj?“ zeptala se Naomi.

„Filtrovanou kávu?“

„Rozpustnou.“

„Tak si dám čaj, dík.“

Zachytila můj pohled a rychle zamrkala, víčky jako morseovkou vytuškala *kráva*, pak zmizela v kuchyni. Jednoduše jsem si nemohla pomoci. Nijak jsem jí to nehodlala ulehčit.

Jediný nápoj, na který bych teď měla chuť, se podává na kostkách ledu, ale jak jinak bychom dokázaly přežít trapnou situaci, kdybychom *neuvařily* čaj, abychom zabily čas, *nedržely* čaj v neklidných rukou a *nepily* čaj, abychom si nepustily pusy na špacír?

Rozhlížela jsem se po stroze vyzdobeném pokoji a pohrávala si s uchem kabelky. Phillip nesnášel krámy a binec. Bylo mu trapné přivést k nám domů hosty, protože já jsem nikdy nedokázala dům pozvednout na úroveň podle jeho vkusu. Zajímalo by mě, jestli to způsobil on, že jsem měla hrůzu z nepořádku, nebo jestli jsem k tomu měla sklony hned od narození. Teď se ovšem z Phillipa stal *Phil*. Nová, předělaná verze. Ráda bych věděla, koho tím chce obalamutit.

Na bukovém stolku pod oknem stálo třináct nesourodých fotografií

v rámečku. Třináct. Znervózňela jsem. Dobrý bože, proč jich musí být zrovna třináct? Zvedla jsem obrázek Phillipa se šnorchlem a vhodila si ho do tašky, mezi záhyby šátku. Dvanáct. To je o moc lepší. Tucet, zaokrouhlené a příjemné číslo. Hned se mi uvolnila ramena a nával úzkosti v mé hrudi polevil.

Usmála jsem se pro sebe, potěšilo mě, že jsem zažehnala možnost vzniku obtížné situace. Terapeutka mě naučila pár dechových cvičení, ale někdy je lehčí odstranit rovnou samotný problém. Poslední věc, kterou jsem potřebovala, byl záchvat paniky před slečinkou Přítelkyní.

Prohlížela jsem si zbývající sudý počet fotografií. Phillip a Naomi na pláži, na svatbě, jak líbají delfiny. Naomi jako Kočičí žena a Phillip jako nakynutý Batman. To byl jeho klasický převlek, chodil v něm na karneval už léta. Mělo pro něj velký význam stylizovat se do osoby bojující proti zločinu. Phillip trpěl tím, co jsem ráda nazývala hrdinským komplexem. U zkoušek na hasiče propadl a jeho ubohá docházka do školy – a ještě ubožejší známky – mu zabránily dostat se k RAF. Policejní uniforma sice není až tak svůdná, ale jemu to stačilo.

Jeho práce mu také přivedla až na práh dveří rozkošnou Naomi. Jednou mi vyprávěl o ženě, která se začala neovladatelně chechtat, když ji chytil kvůli překročení rychlosti. Z jeho řeči vyznělo, že to byla spíš praštěná bába, která by vůbec neměla mít řidičák, než atraktivní mladistvá, která by zas neměla házet očkem po manželovi jiné ženy.

Porušení pravidel silničního provozu se obvykle vyvíjelo dvěma způsoby. Řidiči buď přišli s nějakou výmluvou: že jedou pozdě; že si nevšimli značky; že jim rodí žena; že jim umírá rodič. Nebo Phillipa obvinili, že bere svou práci příliš vážně; že ušil boudu na počestné lidi a tahá z nich jejich poctivě vydělané peníze; ptali se ho, proč nechytá opravdové zločince.

Avšak tahle žena za volantem jednoduše zaklonila hlavu a začala se řehtat.

„Víte, proč jsem vás zastavil?“ zeptal se jí Phillip.

„Protože jsem idiot?“

„Protože tady se smí jezdit maximálně třicet mil za hodinu.“

„A já jsem třicítkou nejela,“ konstatovala prostě.

„Co je na tom tak směšného?“

„Nemá smysl to popírat, že jo? Tak to jsem přišla vo řidičák. Strašně rychle jsem nasbírala body, já káča. Kdybych se nesmála, brečela bych.“

Až za hodně dlouho jsem zjistila, že ji nechal být s tím, že možná omylem zachytil rychlost auta, které jelo za ní. Ona byla hned celá divá, jak se mu odvděčí, a jediné, co uspokojí Phillipa stejně, jako když dostane zločince, je, když dostane hezkou holku.

Naomi vklouzla do pokoje, její kroky ztišil vysoký přepychový koberec.

„Čaj,“ řekla a položila šálky na dokonale čistý stůl s lesklou deskou. Byl bez poskvrnky, bez umatlaných otisků prstů malého dítěte nebo koleček od hrnků a skleniček.

„Dík. Právě jsem obdivovala vaše fotky.“ Postavila jsem se mezi ni a stůl, aby si nevšimla, že jedna chybí.

„Proč?“

Ta otázka mě zarazila. Proč? Protože jsem zvědavá? Protože chci vědět, holčičko, jestli tvůj život je lepší než můj?

„Vlastně ani nevím,“ odpověděla jsem. „Jsou hezké, ne?“

Pokrčila rameny a těžce se svezla na pohovku. Já se uvelebila naproti ní a usmála jsem se.

Bylo to poprvé, co jsme byly Naomi a já v jedné místnosti, aniž by Phillip kroužil kolem nás jako lev kolem kořisti. Mohla jsem si s ní otevřeně pohovořit. Mohla jsem se ponořit do role ukřivděné manželky. Taky to mohla být pro Naomi dobrá příležitost, aby se mi omluvila. Ne že by mi vadilo, že má Phillipa, ten byl teď *její* problém, ale běžné zásady slušného chování by měly natolik popíchnout Naomino svědomí, aby si uvědomovala, že mezi námi vládne napětí.

Phillip a já jsme měli ukončit náš vztah už před lety, ale já jsem se pořád nechtěla vzdát snu o krásném dětství pro Alistaira, které mně bylo upřeno. Vyrůstala jsem bez otce a nechtěla jsem, aby se mému synovi přihodilo totéž. Někteří lidé o mně říkali, že jsem paličatá, já jsem dávala přednost slovu „odhodlaná“. To, co mi vadilo, nebyl konec našeho manželství. Já jsem ho nechápala jako ztrátu manžela. Vadilo mi, že do mého života

vníkla další osoba, jeho Přítelkyně, kterou musím brát v úvahu, se kterou musím komunikovat, i když jsem, mírně řečeno, člověk ne zrovna společensky založený.

„Phil by už teď měl být z práce doma,“ ozvala se Naomi a podívala se na hodiny.

„To je pravda,“ řekla jsem a taky se podívala na hodiny. „A měl být vůbec dneska v práci? Zašla jsem nejdřív k nim na stanici a tam mi řekli, že tenhle týden nemá službu.“

Nepodívala se mi do očí. Husté zmalované řasy skryly překvapení, ale hlas měla stále tichý a klidný, když prohlásila: „Jsem zapomněla. Je u doktora.“

„Nic vážného, doufám?“

„Co?“

„Ten důvod, proč šel Phillip k lékaři.“

„A jo,“ vyhlédla z okna, myšlenky jí odlétly kamsi do dále, mírně se zamračila, až se jí oblouky obočí přiblížily k sobě. „Ne.“

„To je škoda.“

Natáhla jsem se pro čaj. Došlo mi, že má poznámka vyzněla zahořkle, a nenáviděla jsem Phillipa za to, že jsem kvůli němu taková. Jak jsem se snažila zůstat klidná, úsilím se mi třásla ruka a vylila jsem čaj s mlékem na stůl. Z kaluže mléčné tekutiny stekly dvě kapky na světlý smetanový koberec dřív, než jsem pod ně stihla nastavit ruku.

Naomi sebou škubla. Ostře nasála vzduch.

„Jejda!“ omlouvala jsem se. „Promiňte.“

Naomi ztuhla. Roky života s Phillipem ze mě učinily experta na řeč těla a čtení signálů, které vydává, jako třeba nepostřehnutelné vibrace ve vzduchu. Čekala jsem, že si na mně vyleje zlost – další pozůstatek života s Phillipem – ale místo toho jsem spatřila něco, co mě zneklidnilo.

Přes tvář se jí přehnal záblesk strachu jako padající hvězda. Trval jen okamžik a možná bych si ho vůbec nevšimla, kdybych jí neviděla na ruce. Třela si jemnou kůži mezi palcem a ukazováčkem. Ten citlivý masitý bod jsem dobře znala. Měla jsem ještě v paměti, jaké to bylo. Chvilí se ani jedna z nás nepohnula. Zírala jsem na ni.

Na čele se mi začal perlit pot, i když mi bylo náhle chladno. Dveře do minulosti se otevřely a zavanuly jimi vzpomínky jako chladný průvan. Phillip měl ve zvyku ohýbat mi palec dozadu, dokud jsem neklesla na kolena. Taký vždycky na levé ruce, přesně tam, kde se teď mnula Naomi. Když to Phillip udělá takhle, neovlivní to domácí práce, žehlení jeho košil, vaření jeho večeře. Hodně se naučil ze svého policejního výcviku. Maximum bolesti s minimem námahy. Sotva víc než rvačka na hřišti, nic, co by obstálo u soudu, ale já jsem věděla, co to znamená.

Naomi zachytila můj pohled a trhla sebou. Pochopila. Oči, před chvílí rozšířené strachem, se zúžily a ztvrdly. Otevřela jsem pusku, že něco řeknu. Tolik jsem toho měla na srdci, co jsem jí chtěla říct, ale najednou se mi nedostávalo slov a Naomi odběhla do kuchyně. Slova, která jí měla ulevit, se vznesla k zachráněným střešním trámům a visela mezi nimi jako pavučina.

Vstala jsem a znovu si prohlížela fotografie. Teď mi připadalo, že na tom obrázku, jak Phillip drží Naomi kolem ramen, ji svírá příliš pevně. Naomi jako by nasadila nucený úsměv. Není divu, že tu bylo třináct rámečků. Třináct. Pro někoho nešťastné číslo. Nešťastné pro ni.

Naomi přichvátala s hadrem a čisticím sprejem a jala se potukávat béžové skvrny na koberci. Najednou byla křehounká, jako by jí procházelo světlo a ona nezanechávala stín. Chtěla jsem jít k ní, stisknout jí rameno, ale neočekávaná změna mého postoje k ní od opovržení k soucitu mě vyvedla z rovnováhy.

„Je mi to vážně moc líto. Můžu vám nějak pomoci?“ nabídla jsem se.

Otázka to byla jasně dvojsmyslná, mohla se týkat jak rozlitého čaje, tak něčeho mnohem, mnohem významnějšího. Nevyřčená slova se přikrčila v koutech.

„Ne. To je dobrý.“

„Nikdy si nezapamatuju, čím se nejlíp čistí různé skvrny. Vy ano? Solí, ne? Ale tou se myslím čistí skvrny od červeného vína. Doma rozlívám spíš víno než čaj. Ne že bych pila víc vína než čaje... jen, no, jen je lehčí ho rozlít, že ano? Musí to být těmi skleničkami. Možná bych měla pít víno radši z hrnku.“

Troufla jsem si mírně se zasmát, ale smích se ztratil v rozlehlém prostoru.

Naomi mě ignorovala.

„Chcete, abych odešla?“

Naléhavá potřeba uniknout způsobila, že se mi na horním rtu vytvořily krůpěje potu. Kladla jsem si otázku, jestli bojovat, nebo utéct, a kvůli tomu mi srdce bušilo rychleji. Neměla jsem náladu bojovat.

Naomi utřela stůl a setřela čaj z podlahy, ale na koberci zůstaly stopy, i když sotva patrné.

„Nebo můžu zůstat, pokud byste si chtěla se mnou o něčem promluvit? Víte, než Phillip přijde domů.“

Naomi si sedla na paty a odhrnula si pramen vlasů z tváře ve tvaru srdce. Sevřela jsem pevně kabelku a pomalu se posadila na područku pohovky.

„Nesedejte si tam! Nemá to rád, když lidi sedějí na těch vokrajích.“

Rychle jsem se postavila.

„Promiňte. Chtěla jste něco říct?“

„Ne. Měla byste jít.“

„Jste si tím jistá?“

Mrkla jsem na hodiny. Naomi předtím řekla: „*Phil by už teď měl bejt doma.*“

Měl by přijít každou chvíli. Připraven stanout se mnou tváří v tvář a promluvit si o rozvodu.

Nebo o tom, že šikanuje a týrá Naomi.

Nebo aby *mi* vyčínil, že jsem vylila čaj na jeho nepraktické koberce. Najednou se mi konfrontace přestala zdát důležitá, důležitější byla sebezáchova, a tak jsem prohrabala kabelku, zatlačila jsem odcizený obrázek ke straně a vytáhla tlustou bílou obálku.

„Tak dobrá. Jestli jste si jistá, že pro vás nemohu nic udělat...“

Naomi postříkala koberec sprejem a opatrně otírala skvrnu krouživými pohyby.

„Mohla byste Phillipa požádat, aby mi zavolał? Kvůli těm papírům ohledně rozvodu. Chci říct, jsem si jistá, že i vy máte velký zájem, tak jako

já, aby tohle všechno... no bylo už za námi. Heleďte, můžu je tady u vás nechat pro případ, že by mu je jeho právník ještě nepředal?“

Položila jsem obálku na stůl, zatímco Naomi čistila skvrnu jemným potukáváním.

„Dorešit to po formální stránce je v zájmu nás všech, nemyslíte? Ujistit se, že určité... že tam budou zahrnuty určité závazky.“

„Jak můžete mít tu drzost,“ procedila a vstala.

„Prosím?“

„Vod tý doby, co vod vás vodešel, štvete toho kluka proti Philovi.“

„Já?“

„Jste zahořklá, že jste měla manželství bez lásky, a kvůli tomu...“

„Tak to opravdu není!“

„... ničíte Alistairův vztah s otcem, a až vyroste, bude vás nenávidět!“

Asi vteřinu bylo ticho, okamžik jako by zamrzl, neslyšela jsem nic než svůj vlastní dech. Teď, když jsme měly tváře jen kousek od sebe, jsem viděla, jak se jí v očích zračí hněv. Naomi byla v nesnázích a mlátila kolem sebe. Jako bych to neznala!

Teď nastala chvíle, kdy bych jí měla říct, že jsem to pochopila, že vím, čeho je Phillip schopen. Avšak vydechla jsem a nechala slova rozletět se jako chmýří pampelišky ve větru. Jakýkoli náznak solidarity zmizel, když do téhle diskuze zatáhla Alistaira.

„No... tak jestli to cítíte takhle...“

Odešla jsem z místnosti, zastavila jsem se jen, abych vklouzla do bot. Naomi na mě pokřikovala něco v tom smyslu, že jí vysávám radost ze života a že žárlím, protože jsem zůstala jen sama. *Zahořklá stará babizna*, nazvala mě. Utěšovalo mě jakési zadostiučinění. Dobrá, zkusila jsem to. Co víc můžu dělat?

Naomi ještě pokřikovala, když jsem za sebou jemně zavřela dveře. Její výbuch mi poskytl výmluvu, proč musím jít pryč, pryč od ní a od života, který kdysi býval mým. Možná jsem se dokonce usmívala, když jsem startovala motor a vyjížděla na hlavní třídu. Možná jsem byla spokojená, že Naomi nežije tím dokonalým životem, jaký si malovala.

Nijak se ode mě nelišila.

Nahrbila jsem ramena a do klína mi ukáply slzy. Klamu sama sebe, jestli si myslím, že se od Phillipa dokážu někdy osvobodit. Uplynuly už téměř dva roky, co na mě naposledy vztáhl ruku, a i teď, poté co jsem strávila pět minut s jeho přítelkyní, jako by byla potlučená místa ještě čerstvá. Cítila jsem jeho prsty, jak se mi zarývají do nadloktí; viděla jsem, jak se mi pošklebuje, že jsem k ničemu.

Jsem naivní, pokud si myslím, že mě minulost nechá na pokoji.

TŘETÍ KAPITOLA

21 den před pohřbem

Rachel zachytila můj pohled a pohodila hlavou směrem k výtahu. Na pracovním stole mi právě zazvonil telefon a já zvedla ruku a roztáhla všech pět prstů, abych jí naznačila, že za ní budu za pět minut.

„U telefonu Imogen. Co pro vás mohu udělat?“

Sundala jsem si brýle a vzala do ruky pero. Přestože se ze sluchátka nic neozývalo, někdo byl na drátě. Volali nám i lidé, kteří nakonec nebyli ochotni mluvit, ale tohle ticho bylo znepokojivé. Poposedla jsem si na židli a několik vteřin hleděla na displej telefonu. Jediné, co jsem slyšela, bylo tukaní nehtů na klávesnici od protějšího stolu, kde Claire něco zapisovala.

„Haló?“ řekla jsem, nejspíše a váhavě.

„Už nikdy nelez do mého domu,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Phillipe?“ opřela jsem se o opěradlo židle. „To byla jen chvílička...“

„Pokud mi chceš něco říct, použij telefon jako normální člověk.“

„Pokoušela jsem se ti volat. Nedostal jsi mé zprávy?“

„Nenapadlo tě, že můžu mít dost práce?“ odsekl stručně.

„No ano, ale...“

„Zavolám ti, až budu moct a až na to budu připraven.“

„Promiň, já...“ Jen co omluva opustila má ústa, chtěla jsem ji tam nacpat zpátky.

Pracovala jsem v otevřené ohromné kanceláři, kde všichni předstírali, že neposlouchají hovory svých kolegů. Jakmile někdo trochu zvedl hlas, nebo začal naopak šeptat, ostatní nastražili uši v touze vyslechnout šťavnaté drby. Vlci ženoucí se za kořistí. A jejich oči, stejně tak dychtící po klevetách jako uši, by mohly vyčíst z růžových skvrn, které se mi objevily na tvářích, ponížení. A tak jsem dál mluvila klidným hlasem.

„Jen jsem chtěla, aby... abychom...“

Když jsem mluvila s Phillipem, ztrácela jsem schopnost se kloudně vyjadřovat. Vždycky mě chytal za slovo, zneužíval mé chyby, smál se, když jsem zadržávala nebo váhala, těžko jsem kvůli němu formulovala souvislé věty.

„... pokročili s těmi papíry. Měla jsem cestu kolem, tak jsem si myslela, že to urychlí situaci, když ti ty papíry hodím rovnou domů. Už ses na ně podíval?“

Čekala jsem na odpověď, která nepřicházela. Ticho na drátě houstlo.

„Phillipe?“ oslovila jsem ho. „Co ty na to? Je nějaká šance, že bys mohl ty papíry podepsat a předat mé právničce do konce týdne?“

Pořád nic.

Přitáhla jsem se ke stolu a podívala se na displej telefonu. Ukazoval datum a čas. Nic jiného. Hovor skončil.

Sluchátko jsem ale nepoložila, tiskla jsem si ho dál k uchu takovou silou, až mi náušnice málem propíchla tenkou kůží na krku. Kanceláři se náhle prohnala vlna smíchu. Naproti mně Claire vzhledla a nesouhlasně zamlaskala.

„Tak dobře,“ řekla jsem do hluchého telefonu, „to bude perfektní. Děkuju ti.“

Claire se na mě zadívala a já jsem obrátila oči v sloup. *Ach ti manželé!*

Počítala jsem do tří.

„Nebud' hloupý. Není potřeba se omlouvat. Ne. Opravdu, nepoužila bych zrovna slovo *debil*, až tak zas ne.“

Počítala jsem do čtyř.

„To je od tebe moc laskavé. Nech toho, je mi trapně.“

Jedna. Dvě.

„Ty taky. Dej na sebe pozor. Ahoj.“

Položila jsem telefon, nasadila si brýle a připsala si do notýsku poznámku. Teď tam stálo:

1. Rodičovské sdružení (odpoledne).
2. Připravit hotovost (za hlídání).
3. Odevzdat formulář s tabulkou výdajů.

4. Přepsat poznámky ze schůze.

5. Zabít Phillipa co nejmučivějším způsobem.

Trvalo mi déle, než by mělo, dát se zase dohromady. Claire odmítla mou nabídku, že jí přinesu *něco* k jídlu, a jen mávla směrem k plastové krabičce, ve které si přinesla doma dělaný salát.

Vyjela jsem výtahem do kavárny v nejvyšším poschodí. Okna v ní sahala od podlahy ke stropu a lidem, kteří dychtili po kofeinu a táhli se za vůní kávy jako střela naváděná infračerveným zářením, poskytovala výhled na blok kancelářských budov a spleť uliček hluboko dole. Dovnitř lákala i neodolatelná vůně čerstvě upečených muffinů. Na kelímky, které si chtěli zákazníci odnést s sebou, tam psali tlustým černým fixem Dominic nebo Sarah.

Když mě Rachel uviděla, zamávala na mě, jako bych si jí sama nevšimla hned, jak se otevřely dveře výtahu, jí, sto osmdesát centimetrů vysoké blondýnky se slunečními brýlemi posazenými na hlavě. Rachel a já jsme nechodily na stejná místa ani se nepohybovaly ve stejných kruzích. Popravdě řečeno, já jsem se nepohybovala vůbec v žádných kruzích. Oscilovala jsem mezi prací a domovem. Naše cesty by se nikdy nezkřížily, kdyby nebylo parádní chlastačky na vánočním večírku. To ona byla ta opilá, já jsem jí jen držela vlasy.

Byla mladší než já, smyslem jejího života byl víkend a byla neoblomně rozhodnutá, že se nikdy nevdá. Peníze utrácela za spreje na opalování, manikúru a míchané nápoje, zatímco já za školní uniformu, toaletní papír a mléčné koktejly. A přece byla jedinou osobou, která věděla, jak se mnou Phillip zachází.

Neměla jsem mnoho přátel. Phillip mi je sice výslovně nezakázal, ale možnost setkávat se s lidmi mi všemožně ztěžoval a odrazoval mě od toho, abych si je zvala domů. Ženy, se kterými jsem se stýkala, byly většinou vdovy po jeho přátelích, a těm jsem se v žádném případě nemohla svěřovat s čímkoli, co by se týkalo Phillipa. Mohlo by se to donést k jeho uším.

Rachel byla jak závan svěžího vzduchu. Poprvé jsem se jí svěřila, jak se mnou Phillip nakládá, když byla opilá a já jsem si byla jistá, že si to nebude pamatovat, ale Rachel byla z těch, co jsou namol a přestože se neudrží na

nohou, udrží v hlavě všechny důvěrnosti, co jim pošeptáte. S Phillipem se nesetkala, takže nebyla oslepena jeho šarmem. Phillip byl tehdy pryč, na golfovém víkendu, jinak bych na ten večírek nemohla jít. Hlídala matka a já jsem byla poprvé po pěti letech večer venku bez Phillipa.

Následující pondělí mě Rachel vystopovala ke mně do kanceláře a pozvala mě na oběd, aby mi poděkovala za to, jak pěkně jsem se o ni postarala. Ve skutečnosti mi ale chtěla poradit, abych Phillipa opustila. Tak vzniklo naše nepravděpodobné přátelství, ale já za ně byla strašně moc vděčná. Měsíce mě přemlouvala, abych manžela opustila, a pak, když odešel on, uspořádala na mou počest večírek.

„Říkala jsem si, že si dáš to, co obvykle,“ řekla Rachel a přistrčila mi kávu.

„Cože? Oni tu začali prodávat merlot?“

Zasmála se, jen jednou, takže to zaznělo spíš jako štěknutí než jako smích.

„Takže,“ pokračovala, „četla jsem...“

„No né!“

„Neboj, byla tam hromada obrázků. No nic, v tom článku se psalo, že konec manželství – i tak příšerného, jako bylo to tvoje – je těžký, mám pravdu? I když jsi chtěla, aby skončilo, pořád to musíš, jak bych to řekla, zprocesovat. A je přirozené, že se to neobejde bez spousty vzteku. Musíš ho ze sebe vypustit.“

„Už je to osmnáct měsíců...“

„Jo, ale pořád to nikam nevede. Musíš do toho, jak bych to řekla, praštit. A silně. Takže si myslím, že bychom se měly zapsat na box.“

„Rachel!“

„Ne, poslouchej mě. Je to jen pro ženy. Nazvali ten kurz Ranařky. Co ty na to?“

„Rozhodla jsem se trénovat staré a dávno zapomenuté umění – promíjet. Jde mi to dobře. Rach, věř mi. No nic,“ řekla jsem, „zpátky k tomu, co jsem nedopověděla...“

„Pasivně-agresivní. Taková jsi. Bude ti líp, když ji pořádně propleskneš. Nebo jeho. Nebo oba dva. Dostat je ze sebe. A měla bys znovu začít randit.“

„Nemůžu. Ne, dokud je Alistair takhle malý. Budeš mě už konečně poslouchat? Mám novinky.“

Opřela se o opěradlo židle a napila se kávy s kopečkem pěny, ale má slova ignorovala.

„Já znám lidi,“ řekla. „Dokázala bych Phillipa... *neutralizovat*. Ten chlápek, co jsem s ním chodila o Vánocích...“

„Oceňuji tvou loajalitu, i když je malinko děsivá, ale četla jsem, že nejlepší pomsta je žít svůj život naplno.“

„A jak to funguje ve tvém případě?“ namítla.

„Poslouchej,“ nedala jsem se odbýt. „Phillip se chová divně.“

Rachel usrkla pěnu ze své kávy a pozvedla obočí.

„Šla jsem včera za ním, aby mi podepsal rozvodové papíry, a hádej co?“

„Co?“

„Nebyl doma. A pak mi dneska ráno zavolal a řekl mi, abych se držela dál od jeho domu.“

„A to je divné, protože...?“ pobízela mě Rachel.

„Protože Naomi říkála, že je v práci. Ale já jsem se předtím stavila za ním na stanici a *tam* mi řekli, že v práci není a ani nečekají, že se tam někdy brzy objeví. Pak řekla, že musí být u lékaře, ale když jsem jela kolem ordinace, jeho auto tam nestálo.“

Triumfálně jsem se na ni zahleděla. Přiklonila se ke mně blíž a opřela se lokty o stůl.

„Takže,“ shrnula, „když opomineme skutečnost, že pronásleduješ a obtěžuješ svého bývalého manžela a jsi dva, možná tři kroky od toho, abys mu ze vzteku uvařila oblíbeného králíčka... pořád to nechápu.“

„Myslím, že má další milenkou.“

Rachel zavrtěla hlavou, ale překvapená nebyla.

„Řekla jsi to Naomi?“

„Pánbůh chraň, ne. Rozlila jsem čaj a ona se pak celá... no sesypala. Ztratila úplně hlavu a já jsem radši zmizela. Mimoto, nic mi do toho není.“

„Samozřejmě že je. Nebyla by sis přála, aby ti někdo řekl, že Phillip si začal s Naomi?“

„Jestli si to dobře pamatuju, někdo to udělal; a ten někdo jsi byla ty.“

„Není zač.“

Tajemství už nebylo tajemství, jakmile bylo jednou sděleno. Rachel mi to připomínala takřka denně. Na ni jsem spoléhala, když jsem chtěla, aby někdo potvrdil, jak hrozný mám život, nebo když jsem chtěla, aby Phillipa rozervala na kusy, ale pokud jsem potřebovala soucit, nebo když jsem chtěla, aby mé nejniternější myšlenky zůstaly jen mezi námi dvěma, pak Rachel nebyla na prvním místě mého seznamu. Avšak nebyla na tom seznamu zas nijak moc dole.

Rachel byla zastáncem názoru, že nejlepší politikou je poctivost a upřímnost. S ledovým klidem vyslovila myšlenku, kterou by bylo lepší neříct nahlas. To byl možná důvod, proč jsem jí o své návštěvě ve Stodole nevyprávěla všechno dopodrobna.

Nechtěla jsem věřit vlastním očím. Jestli Phillip Naomi opravdu týrá, jak bych mohla klidně sedět a jen se na to dívat? Jakmile bych se s tím svěřila Rachel, musela bych zasáhnout. Dokud si nebudu jistá tím, co se děje, nechám si to pro sebe. Bylo to zbabělé, ale stejně jsem se nemohla s Phillipem pustit do křížku, i když jsem měla po boku Rachel.

„Nechci nikoho pomlouvat,“ vymluvila jsem se.

„Ach, to je od tebe hezké, ale to nejsou pomluvy, když je to v něčem nejlepším zájmu. Ber to jako ‚šíření informací‘. Jen si představ, jak říkáš té couře, že Phillip má techtle mechtle s nějakou jinou a orá cizí pole.“ Při té myšlence se jí zajiskřilo v očích a pozvedla ukazovák. „*Numero uno*, uřízla by mu ve spánku koule, protože, jak víme, je to psychotická mrcha.“

„Tohle my víme? Protože...“

„*Numero duo*,“ zvedla dva prsty, „by jí z botoxem vyplněné tváře zmizel ten samolibý výraz.“

„Nemyslím, že si nechala napíchat botox. Takhle vypadá normálně pleť, když je ti jen něco přes dvacet.“

„*A numero trio*...“

„Takhle to myslím italsky není.“

„... budeš moct v noci klidně spát, když budeš vědět, že jsi zachránila jinou ženu, i když to je proradná čarodějnice, před tím trápením, co sis ho dostatečně užila ty sama.“

Usmála jsem se. „To máš sice pravdu...“

„Mám.“ Naklonila blahosklonně hlavu.

„A kdyby to bylo takhle jednoduché, možná bych to i udělala. Ale Phillip je Alistairův táta. Co má vliv na Phillipa, má vliv na nás všechny. Já jen chci, aby záležitosti mezi námi byly – jak to říct – *normální*. Budeme rodiči jednoho dítěte po zbytek našich životů a já si chci užít Alistairovu promoci, svatbu, narození jeho dětí, aniž bych se pokaždé cítila trapně, když budu v jedné místnosti s Phillipem. Nechci, aby měl Alistair někdy pocit, že si musí vybírat, kterého rodiče si pozve na důležité události. Nechci, aby se musel bát, že zraní naše city.“

„Je mu šest, kamarádko. Phillip ještě bude mít dost času, aby se přestal chovat jako prase.“

Zasmála jsem se.

Rachel mě vzala za ruku a tak dlouho mi upřeně hleděla do tváře, dokud jsem se jí nepodívala přímo do očí. „Přestaň si dělat starosti z věcí, které se možná nikdy nestanou. Alistair ti nepoděkuje, když budeš poslušná jak hadr na podlahu.“

Začervenala jsem se. Nechtěla jsem být slaboch, ale není v ničem zájmu, abych ztropila scénu.

„Na každý pád,“ řekla, pustila mi ruku a zvedla kávu, „máš něco na programu v pátek večer? Uvažuji o dvojitém rande...“

ČTVRTÁ KAPITOLA

20 dní před pohřbem

Kdysi jsme se s Phillipem milovali. Teď se tomu dá těžko uvěřit, já vím, ale byly doby, kdy mě hodně miloval a já bych pro něho udělala cokoli na světě. Kdysi jsem nepotřebovala nikoho, jen Phillipa a naše dítě.

To dítě *před* Alistairem.

Když okolní pole zalilo slunce pozdního odpoledne, vstala jsem a otřepala si špínu z kolen. Z půdy vedle mě vyrůstal shluk krokusů. Kolem mě se rozvíjely čerstvé zelené lístečky a o horizont se otírala bílá oblaka, zesponu zlatě osvětlená, a spěchala za zapadajícím sluncem. Objevili se první letošní motýli a třepotali se ve větru jak kousky stužky. Nevěřila jsem v reinkarnaci – vlastně jsem nevěřila v nic –, ale někdy jsem se rozhlížela po náznacích, že *ona* je tu pořád se mnou.

Byla bych ji pojmenovala Iris, kdyby se narodila. Posel bohů, zosobnění duhy, symbol naděje. Když jsem o ni přišla, někde jsem založila i tu trochu naděje, kterou jsem si schovávala na horší časy. Musím si vzpomenout, kam jsem ji zastrčila. Kdykoli jsem spatřila duhu, myslela jsem na to, že ke mně vztahuje ručky a ujišťuje mě, že se jí daří dobře. Že i *mně* se bude dařit dobře.

Bylo výročí dne, kdy se měla narodit. Nemůžu – nepřipomínám si datum její smrti, ale každé jaro půjdu na místo, kde jsem o ni přišla, a řeknu „promiň“. Podle názoru okolního světa nikdy neexistovala. Byla jen poznámkou v mých zdravotních záznamech a jízvou v mém srdci.

Smutek, když vás přepadne, má mnoho forem. Už jsem v životě ztratila dost lidí, abych je poznala všechny na vlastní kůži. Avšak slzy, které roníte po smrti někoho blízkého, jsou skoro vždycky slzy kvůli budoucnosti. Lidé pláčou pro to, co už nikdy nebude: pro dny, které už spolu nestrávíte,

oslavy, na kterých bude chybět, a rozhovory, kterých se už nezúčastní. Jsou to slzy, protože někdo není.

Letos by jí bylo osm. Napsala jsem přání a koupila dárek, tak, jak bych to dělala, kdyby byla naživu, a strávila jsem odpoledne myšlenkami na to, co mohlo být. Mluvila jsem s ní, jako bych ji držela v náručí, vyprávěla jsem jí o jejím bratříčkovi a jak moc se mi po ní stýská.

Rachel seděla v autě. Ona děti neměla, prohlašovala, že je ani nikdy mít nebude, ale chápala, co pro mě Iris znamená. Měly jsme jet spolu vyzvednout Alistaira od paní na hlídání a objednat pizzu k večeři. Pro mě kořeněnou, hodně pálivou, pro Alistaira se sýrem a rajčaty. Nezeptá se mě, jak se cítím, neprolije vlastní slzy. Byla se mnou, aby mě zvedla, jestli upadnu, a dolila mi skleničku vína, až bude prázdná.

Phillip už o té noci nikdy nepromluvil. Nevyslovil nahlas otázky typu: „Co kdyby?“ Jeho životní dráhu její smrt neovlivnila, můj život ale obrátila naruby a roztočila ho tak, že jsem ho nedokázala ovládat. Tím ale nechci říct, že by se ho to nedotklo. Od té noci se změnil. Oba jsme se změnili. Phillip pak byl ještě krutější, vzteklý na celý svět. Hádám, že to byl jeho způsob, jak se s tím vyrovnat. Avšak vypadalo to, že od té noci si ode mě udržuje odstup.

Někdy jsem se dívala na Phillipa a představovala si ho, jak by vypadal ode dneška za dvacet let, s šedými vlasy, v žaketu, jak vede Iris k oltáři. Byla by nádherná a on by byl na ni pyšný. Významná událost rozdrcená pod koly auta. Zničená budoucnost – zničený sen.

Naše manželství se začalo podobat minovému poli, kde se musíte pohybovat jen s velkou opatrností. Kdysi jsem si přála, abych při tom neštěstí radši zemřela taky, než abych musela žít s bolestí z té ztráty. Většina lidí má ze smrti strach. Já jsem se bála žít.

Když na to neštěstí myslím teď, přehrává se mi před očima, jako by se přihodilo někomu jinému. To auto se objevilo odnikud a nikam se zase ztratilo. Ujetí od nehody, tak to nazvala policie.

V prvních měsících po nehodě jsem žila jen proto, abych zjistila, kdo mi to udělal, kdo zabil mé nenarozené dítě. Jak bych mohla odpustit, když jsem nevěděla, kdo seděl za volantem? Jak bych to mohla uzavřít v minu-

losti, když jsem neslyšela slovo omluvy? Jediný důvod, proč jsem dokázala vstát z nemocničního lůžka, byl, abych se mohla postavit a podívat se viníkovi do očí. Přísahala bych, že auto, které mě porazilo, bylo černé, možná tmavě zelené, ale když našli ve křoví vzorky laku, řekli, že hledají modré auto. V následujících týdnech jsem si prohlížela každé modré auto, které jsem zahlédla, a hledala na něm stopy poškození nebo opravy, až jsem si připadala jako detektiv amatér, slídlil, který najde osobu, která policii uniká.

Uplynuly měsíce a nikdo nebyl obviněn. Nadávala jsem Phillipovi a on nadával mně. Dlouho pracoval, sledoval vodítka, prověřoval další a další autoservisy za městem. Volali do nich, procházeli je, hlavně ty, o kterých policie věděla, že stojí na druhé straně zákona, ale nikdo k nim nedovezl auto s takovým poškozením, které odpovídalo nehodě, při které byla na ulici sražena těhotná žena.

Phillip neměl oficiálně dovoleno podílet se na vyšetřování, ale členové týmu, který případ vyšetřoval, byli jeho přátelé, a tak mu slíbili, že ho budou udržovat v obraze a že *toho bastarda chytí*. Sepsala jsem užší seznam lidí, které nechal zavřít, těch, kteří by se mu možná chtěli mstít, ale on mě neposlušoval. Ublížila jsem mu, když jsem přišla s nápadem, že to může mít souvislost s prací, kterou miluje, jako by tím, že *činil právu zadost*, přivedl do našich dveří zármutek.

Když mi jeho bývalá manželka Ruby napsala dopis, ve kterém nadnesla, „že takovéhle věci se vždy stávají z nějakého důvodu“, obvinila jsem ji také. Věděla jsem, že mě nenávidí a že chce Phillipa zpět. Prověřil si Phillip také Ruby? Kde byla oné noci? Jaké auto teď řídí? Avšak on mrštil talířem o stěnu a zařval: *Tak dost!* Už jsem jí pak nikdy nevěřila, i když, abych byla upřímná, nevěřila jsem jí ani předtím.

Phillip mě navštěvoval v nemocnici na pokoji, kde se mluvilo tlumeným hlasem a kde mi dávali pilulky proti bolesti. Nevnímala jsem samotu. Klid. Laskavost. Phillip byl nenápadným způsobem ohleduplný. Nemluvil o svých pocitech, neptal se na mé, ale zatímco jsem byla v nemocnici, dělal všechno, co mohl, aby sprovodil ze světa cokoli, co by nám mohlo připomínat, o co jsme přišli. Vrátil skoro nové auto s extra objemným kufrem,

aby se tam vešel kočárek, odnesl schodišťovou zábranu a kolébku do dobročinného obchodu, vyhodil všechny knihy o těhotenství a spokojených miminkách.

Nebylo to poprvé, co jsem měla deprese, ale byly mnohem vážnější. Když mě poslali domů se sáčkem plným prášků, byla jsem v depresi. Její šatíčky visely ve skříni, její kartáček na zuby byl pořád v koupelně, jako by ho právě odložila, dveře jen zaklapnuté, jako by měla přijít každou chvíli. I teď někdy zachytím její vůni, když vejdu do pokoje.

Phillip by vám řekl, že jsem tou dobou začala ztrácet rozum. Jeho nevěra, jeho krutost, to všechno byla má chyba. První milenkou, i tu druhou, jsem mu odpustila. Přijala jsem je jako nevyhnutelné zlo. Hledal pozornost, kterou jsem mu já nedokázala věnovat. Není důvod zabývat se minulostí, říkal. Při třetí a čtvrté nevěře už jsem přestala předstírat, že to nevidím. Mě to taky bolí, tvrdil, ale dodával, že mé neustálé fňukání by připravilo o nervy i svatého. Hlavu vzhůru! Život jde dál.

Jenže život naší holčičky dál nešel. Její se navždy uzavřel někde mezi mým srdcem a myslí.

Zamkla jsem svůj žal. Pouštěla jsem ho ven, jen když jsem byla v noci sama, když byl Phillip ve službě a když jsem si byla jistá, že mě nikdo nenachytá, jak pláču. Když jsem otěhotněla s Alistairem, neoznámila jsem mu to. Čekala jsem a čekala, bála se nejhoršího, nedovolila jsem si doufat. Avšak pak to bylo skutečné. Pulzující srdíčko a zrnitý obrázek. Druhá šance. Od té doby jsem jen zřídka vycházela z domu. Nechtěla jsem dopustit, aby se to stalo znovu. Tentokrát mi mé dítě nikdo nevezme.

Každý rok jeden den budu vzpomínat na Iris a pak strávím večer díkyvdáním za Alistaira. Už není důvod zabývat se tím, co nemám, když to, co *mám*, je tak drahocenné.

Unavená, ale klidná, po dni stráveném vzpomínkami na svou dceru, jsem se s Rachel zastavila u domu paní na hlídání. Nemohla jsem se dočkat, až si Alistaira vyzvednu a budu poslouchat, co dělal celý den ve škole, s kým si hrál a co se učili. Milovala jsem ho láskou tak silnou, že až bolela. Proto jsem se jen pomalu hrabala z auta a proto jsem počítala každý

krok k úhlednému dvojdomku s malinkým větrným mlýnem na předzahradce. Výčitky přehluší radost. Nesnesla jsem, že někdo jiný ví o jeho dni víc než já.

Jiná žena mě bude informovat, jestli si udělal domácí úkol a jak mu bylo, když ho vyzvedávala ze školy, co měl k večeři, a já jsem každé její slovo pocítovala jako ostrý odsuzující šíp do svého svědomí.

Po všech stránkách vypadal Alistair na méně než šest let. Když slavil šesté narozeniny, nosil oblečení s cedulkami „čtyři roky“. Spal sice v posteli pro „velké kluky“, ale on velký nebyl. Šest svíček. Šest přátel na čaj. Šest sražených pěstí. Šest let objímání, štípaných pus a úsměvů, aby mu na světě bylo co nejlépe. Alistair. Skořicí vonící chlapeček, který se teprve učí, jak ovládat své končetiny a emoce. A lpí na svém dětství jako na oblíbeném obnošeném pyžámku.

Zahlédla jsem ho v okně. Měl oblečený kabát a já věděla, že už ho má na sobě dvacet minut a pořád se ptá: „Už přijede máma?“

Zazvonila jsem u dveří, i když jsem jeho modrý vlněný kabátek viděla skrz malé okno a věděla jsem, že se snaží dosáhnout na kliku, na kterou je ještě malý. Zamávala jsem mu, on se usmál a na tváři se mu vytvořily dolíčky tak hluboké, že by se v nich ztratily všechny mé polibky.

Ella otevřela dveře, usmívala se zpod ofiny svým omluvným způsobem a zvala mě dál, kde mi skočil do náručí můj syn. Byla hubená, se spoustou kudrlinek a nadměrnou pusou, spíš jako dětská kresba ženy. Chodbou se linula vůně večeře, vypadalo to na bramborovou kaši s omáčkou. Dřevem obložené stěny schodiště byly polepené prstovými kresbami a fotografiemi a nahoře byly úpravně nakupeny hračky a knihy. Z kuchyně se ozývala hudba, měli zapnutý program pro děti, díky němuž Ellino nejmenší dítě sedělo klidně na vysoké židli a maminka měla volné ruce, aby se mohla věnovat platícímu hostu.

„Maminko, maminko, maminko!“

„Tady jsem, ty můj kluku!“ Vytáhla jsem si ho na bok a políbila ho do vlasů. „Všechno v pořádku?“ zeptala jsem se Elly.

Ella zkroutila rty na jedné straně, jako by byly z gumy, a pak jí spadly koutky. „No...“

„Jdi si pro brašnu, Alistaire. A najdi si boty.“ Shodila jsem ho opatrně na zem a on odběhl.

„O nic *vlastně* nešlo, ale měli jsme tu malou nehodu. A pak jsme se to pokusili zakrýt. Řekl, že nevěděl, že se počůral. Takové věci se malým dětem čas od času stávají. Už jsme se s tím vypořádali.“

„To k němu nesedí.“ Sledovala jsem Alistaira, jak peláší chodbou, měla jsem obavy, že ho něco rozrušilo, a bylo mi trapně, že to musela řešit Ella, a ne já.

„Asi o nic nejde, ale...“

Alistair se přiřítíl zpátky ke mně a přistál mi u nohou.

„Kde máš boty?“

Odhodil brašnu a běžel zpátky do kuchyně.

„Použili jsme dneska hanbaté slovo. Řekl mi, ať jdu do p-r-d-e-l-e.“

Vyslovila to slovo po hláskách, každou z nich artikulovala výrazně rty, takže jsem mírně pochybovala o tom, co říká, i o závažnosti situace. Zavřela oči a pohodila kudrnami, jako by jí jen samotný akt hláskování takového slova působil osobní muka.

„Ne. Vážně? Nevím, kde mohl zaslechnout takové...“

„Říká, že ho slyšel od vás.“

„Cože?“

„V souvislosti s tou říkankou o fazolích, že jsou dobré na srdce a pohyb střev?“

„Proboha! Promiňte. Tak to to opravdu nejspíš slyšel ode mě. Tehdy mi to nechtěně vypadlo z pusy, když donekonečna zpívali o fazolích a pr... tělesných plynech, ale když se na to podívám zpětně... Už máš ty boty, Ale? Musíme sebou mrsknout. Rachel na nás čeká v autě.“

„Samozřejmě že neradi vidíme takový slovník. Ale když vezmeme v úvahu jeho situaci, ubohé jehňátko...“

„Jakou situaci?“

„Rozpadlou rodinu.“ Zase to přehnaně artikulovala a já jsem spěchala do kuchyně, kde jsem našla Alistaira přilepeného u televize, díval se, jak veselá zelenina propěvuje písničku muži s nazrými vlasy v klobouku.

„Už máš boty? To je dobře. Cos to říkal Elle?“

„Fazole, fazole, dobré pro tvé srdce a...“

„Tak to ti pěkně děkuju.“

Uchopila jsem Alistairovu teplou ruku do své a vytáhla jsem ho z domu.

„Tak zas příští týden.“

„Fazole, fazole, budeš po nich...“

„Nashle!“

Zabouchla jsem dveře. U Elly jsem se vždycky cítila jako ničemnice, jako by ona byla dokonalá matka. Nebo to způsobuje jen má vlastní nejistota, která ze mě vyzařuje do večerního vzduchu? Vzala jsem Alistairovu brašnu a šla k autu zaparkovanému u obrubníku. Rachel na sedadle řidiče se ani nepohnula, což pro ni nebylo typické. Obvykle se vyklonila z okénka nebo pustila z autorádia na plné pecky nevhodnou hudbu, aby se Alistair zasmál. Avšak za těch pět minut, na které jsem opustila auto, se něco změnilo. Po jejím boku, na sedadle spolujezdce, jsem spatřila nezaměnitelnou siluetu Phillipa Rochesteru.

PÁTÁ KAPITOLA

16 dní před pohřbem

Bylo šero. A chladno. Mžourala jsem kuchyňským oknem, ale kapky deště byly tak jemné, že nebyly vidět. Skrápěly patio a půda jimi nasáklá tmavla, ale přistávaly tak lehce, že jste si ani nevšimli, že padají. Stáhla jsem si rukáv svetříku přes zápěstí. Měla jsem na něm tři modřiny velikosti kuliček hroznového vína a na vnitřní straně jednu o něco větší, oválnou. Otisk palce. Vyblednou a ztratí se, ale dokud budou vidět, budu je skrývat. A ne proto, že bych chtěla chránit Phillipa, ale protože jsem se chtěla vyhnout zvědavým otázkám a soucitným pohledům. Už jsem měla dost toho, být Imogen Rochesterová, ta oběť.

Měla k nám jako každý týden přijít matka, už byla na cestě. Naše společné nedělní obědy však nebyly příležitostí k upřímnému rozhovoru a vžití se do duše a pocitů té druhé. Byly jen další kolonkou, kterou je nutno odškrtnout na dlouhém seznamu *Činností, které normální lidé dělají*. Matka musela trávit čas se svým vnukem a mně se musel vnutit pocit, že nezvládám.

Phillip byl samý úsměv, když se ve středu tak znenadání objevil před Eliným domem. Tak se choval vždy, když byli kolem nějakí svědkové. Pouchal Alistaira ve vlasech a řekl obvyklé: „Ty jsi ale zase vyrostl!“ a ignoroval, že Alistair poskakuje jako vzrušený psík, který chce, aby ho páníček vyzvedl do náručí. A ke mně: „Na slovíčko!“

Nejdřív jsem si pomyslela, že si vzpomněl. Dovolila jsem si věřit, že i on na Iris myslí a že přišel, aby se mnou sdílel chvilku ve vzpomínkách. Jenže pak jsem uviděla pohled jeho očí.

Pooděšli jsme pár kroků od kufru auta, Alistair se zatím soukal na zadní sedadlo. Phillip mě držel pevně za zápěstí, jako bych spáchala nějaký přečin, a strojeně, napjatě se usmíval.

Stál tak blízko u mě, že jsem musela zaklonit hlavu, abych mu mohla hledět do tváře. Chybělo mu jen pár centimetrů do sto osmdesáti, ale měl sklon svou výšku zaokrouhlovat nahoru, když se ho na ni někdo zeptal.

„Tak jsem přečetl ty papíry,“ oznámil mi. „Kdo je vlastně ten tvůj právník? Mickey Mouse?“

Pokusila jsem se vytáhnout ruku z jeho sevření, ale dosáhla jsem jen toho, že mě sevřel ještě pevněji.

„Říkala jsem jí, že se ti to nebude líbit, Phillipe, ale ‚nerozumné chování‘ dokáže obsáhnout skoro všechno. Kdyby to byl problém, vždycky se můžeme rozvést na základě tvé nevěry, že?“

Zavrtěl hlavou a sjel mě pohledem od hlavy k patě. Měl to napsáno ve tváři: Co jsem na tobě kdy viděl?

„Budeš mít svůj rozvod,“ řekl, „ale ne na základě těch tvých lží.“

Když mi pouštěl ruku, zaryl se mi palcem do zápěstí. Prestiž znamenala pro Phillipa vše, i když musel ještě přijít na to, že dobrá pověst se udržuje lépe, když se nespí s jinou ženou za zády zákonité manželky.

Sáhl do kapsy a vtlačil mi do ruky tenkou obálku. Na rozích byla pomačkaná, jak předtím obtáčela jeho tělo.

„Změna plánu,“ řekl. „Rozvádím se já s tebou.“

„Je mi jedno, čím jménem bude rozvod podán, Phillipe, jen chci, abychom už byli rozvedeni.“

Měla jsem vědět, že pro někoho jako Phillip bude nepřijatelné být pasivní stranou rozvodu. To byla podstata téhle věci. Phillip Rochester rozveden na základě svého nerozumného chování? Nemyslitelné.

Přistoupil ke mně blíž a ztišil hlas: „A pokud se neodstěhuješ z mého domu do konce tohotohle měsíce... svůj tolik vytoužený rozvod nedostaneš.“

„Cože?!“

„Slyšela jsi,“ vyprsknul.

„Nebud' směšný. Je to náš domov. Kam máme jít?“

„To-není-můj-problém. A pokud nevypadneš z toho domu, jak říkám, budu ti házet klacky pod nohy, pod každý krok. Myslíš, že jsi chytřejší než já? Protože to ty nejsi. Zařídím, že nedostaneš ani zblo. Rozházím majetek a vyhlásím osobní bankrot, než stačíš dostat jedinou penny. Co pak budeš

dělat, když nebudu platit tvoje účty? Za údržbu domu, když ti nebudu platit alimenty na dítě. Myslíš, že s tvým ubohým platem budete mít na stole vůbec něco k jídlu? Zmiz z mého domu a pak, až ho prodám, dostaneš spravedlivý podíl z výnosu.“

„Proč ho nemůžeme nabídnout k prodeji, už když tam ještě bydlíme?“

„Do konce měsíce, Imogen. Nebo uvidíš.“

Doma se Rachel podívala na dokumenty, které mi Phillip předal, a zaklela. Řekla mi, abych je spálila, abych mu je nacpala do chřtánu, abych je rozmnožila a každému ukázala, jaký je to ve skutečnosti mizera, a pak, když z ní zlost trochu vyprchala, mi řekla, abych si domluvila schůzku s právníčkou a dala Phillipovi co proto.

„No tak,“ řekla, „copak o tomhle můžeš vážně uvažovat? On jen blafuje. Phillip že by vyhlásil osobní bankrot? To by radši umřel. Vlastní to tady a má Stodolu. Dohromady musí mít docela velkou cenu.“

„Vzal si na tenhle dům další hypotéku, aby si mohl koupit nové bydlení, a z toho, co říká, ho to stálo majlant.“

„Tys mu dovolila, aby si na tenhle dům vzal půjčku, aby si mohl pořídit bydlení s tou courou?“

„Nedovolila, jen jsem mu v tom nezabránila. Je vlastníkem poloviny tohoto domu – tehdy se to zdálo rozumné.“

Když jsem si to teď přebrala, bylo směšné, že bych si měla jen tak sbalit svých pět švestek a jít. Ještě jsem si nezvykla na novou realitu, ve které mi Phillip nemůže mluvit do toho, co dělám. Přesto, jen pro jistotu, jsem se zeptala Rachel, jestli bych se k ní nemohla nastěhovat, dokud se nedohodneme na finančním vyrovnání a dokud pro sebe a Alistaira nenajdu něco menšího. Bezpečného.

Řekla jasně ne.

„Holka, víš, že tě mám moc ráda, ale já ti nedovolím, aby ses překulila na záda a hrála mrtvého brouka, kdykoli na tebe udělá bu bu bu. Nemůže tě z tohoto domu jen tak vykopnout. Každý jen trochu přičetný soud tě v něm nechá bydlet. Tak to chodí, když jsou do případu zataženy děti. Tohle Phillipovi neprojde. Tohle se mu nepodaří zmanipulovat.“

A v tu chvíli jsem jí skoro věřila.

Zadní dveře se otevřely, právě když jsem z trouby vytahovala pekáč s hovězím v oblaku mlhavé páry. Maso jsem podlila sklenicí vína, kuchařku dvěma.

„Ahoj, drahoušku.“

„Matko.“

Přitiskla jsem tvář na její a ona oklepala deštník. Uhladila si vlasy, elegantní stříbrné mikádo, z dokonalého účesu jí nikdy nečouhal ani pramínek.

„Psí počasí, tam venku,“ postěžovala si, dotčena ustavičným mrholením.

„Je dobré pro zahradu,“ namítla jsem.

Vládl mezi námi napjatý vztah. Napjatý do té míry, že už nebyl pružný. Před smrtí mého otce byl lepší, i když já si na tu dobu v podstatě vůbec nevzpomínám. Zvláštní, jak se smrt stane milníkem života; jak ho rozdělí na PŘED a PO.

Často mě od sebe odháněla, jako by jí to, že se motám kolem ní, působilo *to mé bolení hlavy*. Matka tvrdila, že jí příliš připomínám *jeho*. Stejně světlehnědé vlnité vlasy, velké modré oči a dolíčky ve tvářích. To jsem zdělila po otci a předala Alistairovi. Genetický kolík ve štafetových závodech života. Ráda jsem myslela na to, že se hodně podobám otci i z hlediska povahy, stejně jako vzhledu. Miloval knihy tak moc jako já, zatímco matka tvrdila, že čtení je oblíbený koníček lenochů.

„Když vezmu v potaz ten čas,“ říkala, „celé *hodiny*, které bys mohla trávit něčím užitečným, místo aby ses nechala unášet pohádkami. To tvé *Kdysi za sedmero horami* a *Žili šťastně až do smrti* tě jen oblbují, budeš se v životě trápit. A mimo to, kvůli čtení jsi neumyla nádobí.“

Tak jsem před ní knihy schovávala, tak jako jiní teenageři schovávají chlast a cigarety. Wilkie Collins pod matrací; Daphne du Maurier pod kobercem; Louisa May Alcottová tajně vložená mezi zimní svetříky. Snila jsem o tom, že budu mít knihkupectví, kde se budou podávat zákusky a čaj, kde se knihy budou předčítat nahlas a nikdo to nebude odsuzovat.

Budu mít systém, jak nabízet knihy čtenářům podle jejich nálady a potřeb, a taky pohodlné židle a deky. A pak vplul do mého života Phillip Rochester, jako pan Darcy a Heathcliff do životů mých knižních hrdinek, a já byla ztracena.

„Dneska není yorkshirský pudink?“ zeptala se matka a nahlédla do trouby.

„Ne.“

„Zaplať pánbůh.“

Dala jsem vařit vodu a předstírala, že jsem si nevšimla, jak znechuceně zavrtěla hlavou, když jsem ze špajzu vyndala bujonovou kostku. Zvedla příbory, připravené na kuchyňském stole, povzddechla si a vyleštila je.

Seděly jsme naproti sobě, matka a já, Alistair po mé pravici. Upíjela jsem malbec, matka se mračila nad pečení. Konverzace plynula hladce – a když říkám „hladce“, tak tím myslím, že matka mluvila a já poslouchala. Ta flundra nahoře měla zase pánskou návštěvu. Mlékař jí zase zapomněl donést vejce. Sodoma Gomora. Kam ta naše země spěje.

Hovor se nevyhnutelně stočil na Phillipa a já zpražila matku pohledem, který, jak jsem doufala, ji měl varovat, aby si dala pozor na jazyk, co řekne před Alistairem.

„Rozvod není nic, na co bys mohla být pyšná, Imogen.“

„To jsem nikdy neřekla.“

„Víš, na co bych byla pyšná *já*?“

„Nemám tušení.“

„Kdyby ses naučila stát na vlastních nohách.“ Srovnala si příbor a přeložila ubrousek. „Já ti něco řeknu,“ pokračovala, „pokud čekáš, že se objeví jiný muž, do kterého se zamiluješ, musíš vzít v úvahu jednu věc. Žádný muž nechce vychovávat dítě někoho jiného. A kdybych byla na tvém místě, kdyby mi někdo řekl, že má o mě zájem, nedůvěřovala bych mu. Nejspíš bys našla jeho jméno na seznamu sexuálních násilníků.“

„Matko!“

„Co je to keksuální násilník?“ kulil oči Alistair.

„Dáš si zmrzlinu, Aliku?“ odváděla jsem rychle jeho pozornost. „Máme čokoládovou.“

Odesla jsem nádobí. Alistair vylizoval misku a matka zkoumala hrnečky, jestli nenajde nějaký, který bude vyhovovat jejímu standardu. Zoufale jsem toužila, aby už vypadla, abych mohla popustit uzdu svým myšlenkám. Už jsem se smířila s tím, že nepotkám nikoho, s kým bych sdílela život a postel.

Na prvním místě musí být Alistair. A ano, bála jsem se, že už mě nikdy nikdo nebude milovat. Avšak ještě horší bylo zjištění, že mě vlastně nikdy nikdo nemiloval: ani otec, který se rozhodl mě opustit a zvolil si provaz, ani matka, která si přála, abych se jí nebyla nikdy narodila, ani můj manžel, který byl pryč, jakmile dostal lepší nabídku. Ale možná mě miluje můj syn, i když v téhle záležitosti nemá moc na výběr. Děkala jsem všechno, abych si zasloužila jeho lásku.

„Plavání začíná už za půl hodiny,“ připomněla jsem. „Určitě nechcete přijít pozdě.“

Byla lepší babička než matka, i když to nebylo moc těžké. Alistaira bylo snadné si zamilovat a ona vždycky chtěla syna. Věděla jsem to odmalička, a pro případ, že bych na to zapomněla, mi to dosud čas od času připomínala. Když zrovna nešťourala do mých schopností rodiče, když nekritizovala můj vkus, když nekomentovala, jak vařím, jak uklízím dům, když zrovna neměla poznámky k mé váze...

Vzala jsem si čaj do zahrady. I když bylo ještě pošmourné a obloha tmavá, už nepršelo. Sedla jsem si na houpačku, dárek, který jsem si sama koupila minulé léto.

Zadívala jsem se na dům, který byl mým domovem už předtím, než se Alistair narodil. Uvnitř domu se matně svítilo, tam, kde se chystal k odchodu. Žil s prostou nevinností, která pramenila z víry, že vše na světě je a bude v pořádku. Znal jen lásku a bezpečí, nebyl tak starý, aby věděl, že život vás dokáže srazit na kolena. Pokud si Phillip prosadí svou, za měsíc touhle dobou bude mít nový domov, někde, kde nebudou na zdi čárky, jak Alistair rostl, vyznačené černým fixem pokaždé, když si byl jistý, že zase poporostl. Kdybych přistoupila na Phillipovy podmínky, nebudeme už bydlet v domě, kde se Alistair pokoušel o své první krůčky, řekl svá první slůvka, už nebude moci sedět na zahradě, kde se učil jezdit na kole. Víím,

že vzpomínky se dají přenést, ale ztratí svou sílu, vyblednou, pokud budou vytrženy z kontextu.

Začalo znovu pršet, cítila jsem, jak mi studené kapky dopadají na hlavu. Pokud má Phillip milenku – a všechno naznačuje, že má, *zas a znovu* –, jaký je důvod, že nás chce mít z domu? Dávalo by to smysl, kdyby potřeboval místo k bydlení, pokud odchází od Naomi, ale já ho nenechám připravit nás o náš rodinný dům jen kvůli špatným rozhodnutím, která učinil.

Phillip nebyl sám od doby, kdy mu bylo sedmnáct. Ani jeden den. Většina jeho vztahů se překrývala. Myslel si, že to prokazuje, jak je neodoblatelný, ale já jsem věděla, že je to jen jeho nejistota a neustálá potřeba se o tom dokola přesvědčovat. I když riskuju, že budu mluvit jako jeho první manželka, Ruby, Phillip potřebuje lásku ostatních lidí, protože se ještě nenaučil, jak milovat sám sebe. Ne že bych s tou ženskou kdy chtěla souhlasit, ale v tomhle měla pravdu. Až příliš se urážel, vypěnil a nadával, když se cítil zraněný. Byl dítě, které potřebuje neustále utěšovat, konejšit. Skutečnost, že je to s ním teď tak složité, ukazovala na to, že ho někdo, nebo něco, rozčilil. Z toho, co jsem viděla ve Stodole, bych vsadila na Naomi. Nezdála se být dostatečně bystrá, aby se dovtípila, že nemá píchat do vosího hnízda.

ŠESTÁ KAPITOLA

16 dní před pohřbem

Vypila jsem příliš mnoho – to byl vedlejší efekt nedělí strávených s matkou. Avšak místo aby mi lahev obsahující dvanáct a půl procenta alkoholu vytvořila v žaludku kýžený pocit příjemného tepla, přeměnil se její obsah v kyselinu, pod jejímž vlivem se mi kroutily vnitřnosti, vyschlo mi v ústech a oči zaostřovaly jen pomalu.

„Odkdy máš mercedes?“ zeptala jsem se Rachel, když na semaforu naskočila zelená. Jak jsme míjely pouliční lampy, ozařovaly jí tvář do oranžova. Blik. Blik. Rachel mžourala na dopravní značky a ohlédla se přes rameno.

„Není můj. Ztraceně, jedu ve špatném pruhu. Jo, díky, kreténe... No jasně, audina! Myslíš, že prodejci aut dají řidiči udělat osobnostní test, jako třeba ten, co sestavily Myersová a Briggsová? A pak jim řeknou: ‚Ano, pane, jste dokonalý imbecil, tak to byste měl řídit audi.‘“

„Co tím chceš říct – tím, že ‚není tvůj‘?“

„Je Mariův. Náhodou jsem pro jednu učinila správné rozhodnutí a šla s ním na rande.“

„Bože, promiň! Ty jsi s ním teď měla rande?“

„Ne teď. To bylo už v pátek.“

„Ale pořád máš jeho auto?“ vyzvídala jsem.

„Ještě neodjel domů. Když mě necháš, abych to zařídila, můžeme si o víkendu užít parádní jízdu. A to nemluvím jen o autě.“

Byly jsme na cestě do nemocnice. Po telefonu jsem se mnoho informací nedozvěděla, jen že matka omdlela u bazénu a že by si ji rádi nechali na pozorování. Už jsem byla na půl cesty od dveří k autu, už jsem měla v ruce klíče, když jsem si uvědomila, že jsem vypila víc než půl lahve vína.

Rachel odveze Alistaira domů a uloží ho do postele místo mě a já zůstanu s matkou v nemocnici. Možná jsem měla zavolat Phillipovi. Kdyby byl lepší otec, nejspíš bych to udělala. Ještě jsem nedokázala rozdýchat náš konflikt ve středu a rozhodně jsem neměla v úmyslu mu odpustit.

„Je Ital?“ zeptala jsem se.

„Kdo? Mario?“ Rachel zavrtěla hlavou. „Proč se ptáš?“

„Kvůli jeho jménu.“

„Ne. Aspoň si myslím. A stejně to nejspíš není jeho pravé jméno. Nejspíš se jmenuje Stuart nebo Colin nebo tak nějak normálně. Na internetové seznamce přece o sobě nikdo nenapíše pravdivé informace, že ne?“

„Ne?“

„Ježíši, ne. Mario si například myslí, že se jmenuju Amber Conwayová. Víš, takové to jméno, co by sis dala, kdybys byla pornohvězda.“ Vycítila, že jsem z toho zmatená, a začala mi vysvětlovat: „Složíš ho ze jména svého prvního domácího mazlíčka a ulice, kde jsi vyrůstala.“

„V tom případě,“ vzpomínala jsem, „jsem Poker Paddocksová.“

„No to je sranda! Tak to máš trochu jinou specializaci.“

Rachel se mnou zašla do nemocnice, jen aby popřála matce brzké uzdravení a rychlostí blesku odvedla Alistaira. Chtěla jsem zmizet s nimi, a tak jsem řekla: „Nejspíš si potřebuješ trochu odpočinout, matko.“ Jenže když jsem viděla, jak má matka ochablé ruce a zplihlý obličej, nedovolilo mi to odejít od její postele. Byla tak křehká. Oči měla otevřené, ale hleděla skrze mě, jako by viděla něco, co já ne. Spotřebovala veškerý svůj šarm na Rachel a teď, když jsem byla jedinou osobou v místnosti já, už nebylo nutné se vzchopit a usmát. Nechápala jsem, proč má zrovna Rachel tak ráda. Věděla jsem, proč ji mám ráda *já*, ale Rachel byla jiná, hodně vzdálená od matčiných představ, jak se má žena chovat, takže mě překvapovalo, že se usmívala, kdykoli se s Rachel setkala. Když jí bude Rachel popisovat své eskapády, zahrozí na ni prstem, ale pak o ní bude mluvit jako o *báječné žábě*.

Posunula jsem židli, aby mohla projít ošetřovatelka. Zkontrolovala čas a pohlédla na pytlík s infuzí, který visel nad matkou a z nějž stékaly kapky čiré tekutiny do jehly a tou do hřbetu její ruky.